

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zosimo Presbytero. 143.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

habet. Nā quod hypostasi minimè careat, hinc liquet, quòd ipsummet Verbum se verba habere dicat, his verbis utens, Qui audit verba mea, & facit ea, &c. Quocirca cū Verbum verba habeat, profectò hypostasi minimè caret, verūm cū hypostasim habeat, propterea Verbum nuncupatur, quia citra vllam perfeccionem à Patre prodit.

Theodosio Episcopo. 142.

Bona existimatione passim sese diffundente, ac terram & mare perlustrante, melius ac prestantius nihil est: nec Cræsi thesauros quisquam cum ea cōparare queat. Ac proinde à Prouerbiorum authore dictum est, Melius est nomen bonum, quàm diuitiæ multæ: super aurum & argentum gratia bona. Atque Christus item suos ad hunc modum admonebat, Luceat lux vestra coram hominibus. Quæ quidem verba non eò tendunt, vt ad ambitionem vitam nostrā ac studia referamus (absit. hanc enim vbique funditus euellit, dum iubet, vt nec precationem, nec elemosynam prouulgemus, verūm operam demus, vt ne quid eius, quòd factum fuerit, altera manus resciscat:) verūm vt nemini iustam offensionis ansam porrigamus. Ad hunc enim modum, inuictis etiam nobis, actionum nostrarum splendor intuentium oculos perstringet, atque ad diuinæ gloriæ prædicationem conuertet. Nam quod his verbis istud significetur, hinc cōstat, quòd non dictum sit, Vt vos glorificemini: sed vt videant opera vestra bona, & glorificent Patrem vestrum qui in cælis est.

Zosimo Presbytero. 143.

Si corpoream pulchritudinem spectes, illud cogita, præclarum hunc florem crastino die puluerem fieri, atque hodiernum ignem postera luce in cinerem redi. Quicquid enim finem habiturum est, & quidē celerrimū, quantumuis splendidū & expectendū esse videatur, cōtemptui esse debet: ac præsertim, cū suppliciu quoque parit.

αὐτοῦ ἑαυτοῦ. αὐτὸς ὁ λόγος, λόγους ἔχει φράζει λέγειν, ἔακούων τῶν λόγων καὶ ποιῶν αὐτούς. εἰ οὖν ὁ λόγος λόγους ἔχει, οὐκ ἔστιν αὐτοῦ ἑαυτοῦ. ἀλλ' αὐτοῦ ἑαυτοῦ ὡς ἀπαθείας περιεληλυθέναι, λόγους περιελαβῆναι.

Theodosio Episcopo. 142.

Δόξης ἀγαθῆς πανταχοῦ ῥεπέσσης, καὶ γλῶσσοις θάλατταν περινοσοῦσης, ἔδεν, ὡ θαυμάσιε, ἄμεινον, οὐδ' τοὺς Κροίσους πειθησαυρῆς αὐτῆς ὡς ἐβόησαν. διὸ ὁ μὲν παροϊματικῆς ἔφη, Ονομα καλὸν ὑπὲρ πλῆθος πολλῶν, ὑπὲρ ἀργυριοὶ καὶ χρυσιοί, χάρις ἀγαθῆ. ὁ δὲ Χεῖρος παρέκελεύετο. Λαμβάτω τὸ φῶς, ὑμεῖς ἔμπροσθεν τῆς ἀνθρώπων. ἔχ' ἵνα πρὸς φιλοτιμίαν ζῶμεν. ἀπαγε ταύτην γὰρ πανταχοῦ ἐκείσοι, κελεύων μήτε τι εὐχλω, μήτε τι εὐελεμμοσύνη δημοσιεύειν, ἀλλὰ καὶ βατέρεαι χεῖρα λαβάνειν τὸ γνησιόμεινον. ἵνα δὲ μηδενὶ παρέχαιμι διχάζαι σκαδάλα λαβῶν. ἔγω γὰρ καὶ ἀκούω ἡμεῖς τὸ τῆς ὑμῶν φῶς περιελαβῆναι τὸς θεομύθους, καὶ εἰς τιμὴν θεῶν δοξολογίας τρεφέει. ὅτι γὰρ τὸ μὲν εὐελεμμοσύνη, ὅπως ἂν ὑμεῖς δοξαζῶντε, ἀλλ' ἵνα ἴδωσιν ὑμεῖς τὰ καλὰ ἔργα, καὶ δοξάσωσιν τὸν πατέρα, ὑμεῖς τὸν ἐν τοῖς ἔργοις.

Zosimo Presbytero. 143.

Εἰ χάρις θεάσιω σωματικῶν, ἐννοεῖ, ὅτι τὸ ἀγιος τὸ τοῦ λαμπεροῦ, αὐτοῦ κῆρις γίνεται, καὶ τὸ σημεῖον πῦρ τῆς ἔξῃς εἰς τέφρα μετατρέσσεται. πάντες γὰρ ὁ τέλος ἔχει, καὶ τὸ τοῦ ἀγίου, καὶ ἀπὸ λαμπεροῦ εἶναι καὶ ὑπεραστῶν, εὐκαταφρόνητοι εἶναι σφίλει, μάλιθ' ὅταν καὶ κάλασιν πίπτει.

Παλαδία